

[Nørdqvist.]

forslag, og jeg skal derfor indskrænke mig til nogle få bemærkninger. Efter det, der hidtil er sagt, er det måske et spørgsmål, om vi kommer så forfærdelig meget længere under udvalgsbehandlingen. Jeg synes nu, det er rimeligt, at vi tager denne udvalgsbehandling, og det kan da også godt være, at de embedsmænd, der her og dér i forskellige udvalg sidder og drøfter og kulegraver disse problemer, kan få en god tanke fra det, der nu skal ske i udvalget.

Hr. Poul Nielson kom med nogle mere generelle bemærkninger og nævnte bl.a., at der var to hensyn, nemlig hensynet til effektiviteten og hensynet til borgerne, der står over for hinanden. Det synes jeg også er rigtigt set, men man kan naturligvis prioritere disse hensyn, og det er jo ikke ualmindeligt, at der er nogle af os, der anlægger forsvarerens synspunkt, mens andre anlægger anklagerens synspunkter, og det kan vel give en lidt forskellig vurdering. For mig er der ikke tvivl om, at det forhold, at administrationen ikke altid fungerer, som den skal, er til stor gene og irritation for borgerne.

Venstres ordfører, fru Nathalie Lind, var inde på, at årsagen til, at det ikke altid går, som det skal, bl.a. kan være personalemangel. Jeg har nu den opfattelse, at det ikke koster mere tid og ikke flere penge at have en god administration end at have en dårlig.

Fru Nathalie Lind nævnte i den forbindelse dette med, at man skal begrunde sine afgørelser. Jeg kan ikke se, det kan være så forfærdelig vanskeligt for de offentligt ansatte at begrunde, hvorfor de siger nej til en borger. Der er ikke noget mere irriterende end at få at vide af en myndighed, at man får afslag på en ansøgning under henvisning til § 7 i en lov, som ikke er anført, jfr. § 9 i en anden lov, som heller ikke er anført. Det må være et rimeligt forlangende, at borgerne ganske kort får en orientering om, hvorfor de ikke får deres vilje.

Der er en anden ting, jeg mener det vil være rimeligt at rejse i denne forbindelse, for det forslag, der her er fremsat af det konservative folkeparti, hænger vel også sammen med, hvorledes vi i det hele taget opbygger vor administration, og en sags gang gennem de forskellige led. Vi er jo inde i en udvikling, hvor det er à la mode, at staten

sender opgaverne ud til kommunerne, og tilbage bliver, at man i mange tilfælde bevarer den adgang, der er for ministerierne til at træffe de endelige afgørelser i sagerne. Det mener jeg er et problem, vi skal se på.

Jeg rejser med andre ord problematikken: en egentlig forvaltningsdomstol. I visse tilfælde skal kommunale og amtslige afgørelser ankes til et direktorat, i andre tilfælde til et ministerium, og i visse tilfælde er det kommunen, der får sine afgørelser prøvet ved amterne. Jeg føler mig ikke overbevist om, at dette kineseri er det rigtige system. Jeg tror, borgerne kunne føle meget mere tryghed ved, at vi havde én forvaltningsdomstol, der, når det enten var en kommune eller et amt eller et statsligt organ, der havde truffet afgørelse, dernæst var det øverste organ.

Jeg vil i og for sig gerne have, at vi under udvalgsbehandlingen får disse betragtninger med, men jeg stiller mig skeptisk over for, om et folketingsudvalg er i stand til at komme meget nærmere problemerne. Jeg tror, de er så specielle, at vi må nøjes med at få gode ideer hen ad vejen.

Ruth Olsen: Man kan nok undre sig lidt over, at dette forslag genfremsættes, i betragtning af de bemærkninger, der faldt ved førstebehandlingen sidste år, og den lunkne holdning, forslaget mødte i retsudvalget, en holdning, der åbenbart ikke er blevet varmere siden sidst, kan jeg høre.

Selvfølge vil vi alle sammen gerne være med til at øge borgernes retssikkerhed over for den offentlige administration, men spørgsmålet er bare, om det er en generel forvaltningslov, der skal til, om en sådan generel forvaltningslov er bedre end konkrete lovbestemmelser for de enkelte forvaltningsområder og en udbygning af den allerede eksisterende lovgivning om disse ting. Jeg mener, erfaringerne fra Norge viser, at det ikke er tilfældet, at det ikke er bedre med en sådan generel lov; befolkningen i Norge har i hvert fald ikke kunnet registrere den store ændring ved det. Vage generelle regler med vage generelle undtagelsesregler mener jeg blot gør forvirringen endnu større, end den er i forvejen, og giver